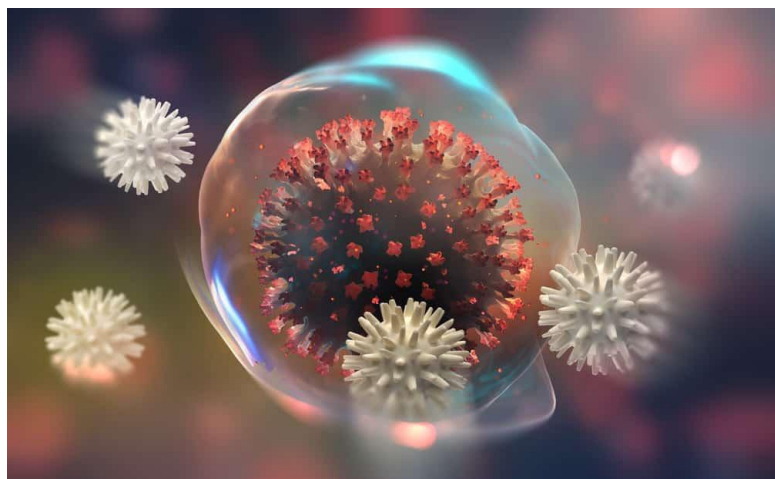

Jeffrey A. Tucker: Miễn dịch tự nhiên đã bị rơi vào “quên lãng”?

Hữu Nguyên lược dịch

14/02/2022

Song ngữ Việt Anh

Thời điểm mà chúng ta đang sống thật kỳ lạ, một ngày nọ, Trung tâm Kiểm soát và Phòng ngừa Dịch bệnh (CDC) Mỹ cuối cùng cũng đã tìm ra một lời “tử tế” để nói về miễn dịch tự nhiên: “Đến đầu tháng 10, những người sống sót sau khi mắc bệnh có tỷ lệ lây nhiễm thấp hơn so với những người chỉ tiêm vắc-xin”.

Điều này không có chút gì gọi là bất ngờ khi hiệu quả của miễn dịch tự nhiên vốn đã được ghi nhận từ thời Chiến tranh Peloponnisos (năm 431 đến năm 404 trước Công Nguyên). Chỉ nói riêng về COVID-19, đã có gần 150 nghiên cứu công nhận hiệu quả của miễn dịch tự nhiên, tuy nhiên hầu hết các tài liệu này đều được xuất bản trước buổi phỏng vấn của Tiến sĩ (TS) Anthony Fauci vào ngày 13/9/2021. Khi được hỏi về vấn đề miễn dịch tự nhiên trong buổi phỏng vấn, ông Fauci trả lời thế

này: “Tôi thực sự không có câu trả lời chắc chắn cho bạn về điều đó. Đó là điều mà chúng ta cần phải thảo luận, liên quan đến việc [miễn dịch tự nhiên] đáp ứng được trong bao lâu”.

Trước khi học Y khoa, TS Fauci từng tốt nghiệp ngành học liên quan đến ngôn ngữ cổ điển, phải chăng ông đang “chơi chữ”, phải chăng điều mà ông muốn truyền tải là khoa học không có đủ tri thức để lên tiếng? Trong 2 năm qua, hầu hết mọi người dường như lại đồng tình với ý kiến này, phải chăng họ đã không tập trung trong tiết sinh học hồi lớp 9, hoặc vì sự cuồng nhiệt dành cho vắc-xin đã “quét sạch” những kiến thức cơ bản của chúng ta, cũng có thể là vì miễn dịch tự nhiên không sinh ra đồng lợi nhuận nào, hay là vì một số lý do chưa được giải thích nào đó?

Cho dù lý do là gì đi nữa, vào năm 2020, kể từ khi các đợt phong tỏa bắt đầu, dường như có điều gì đó không đúng đã xảy ra. Hầu hết các cơ quan y tế nhà nước trên khắp thế giới đột nhiên ngừng nhắc đến chủ đề miễn dịch tự nhiên. Các hộ chiếu vắc-xin đã đánh giá thấp hoặc bác bỏ khả năng này. Tổ chức Y tế Thế giới (WHO) đã thay đổi định nghĩa về miễn dịch cộng đồng để loại trừ việc tiếp xúc tự nhiên. Hàng triệu người đã mất việc làm vì không tiêm chủng dù có khả năng miễn dịch tự nhiên mạnh mẽ.

Tất cả mới lạ làm sao! Các bạn đang nắm trong tay một trong những tri thức về sinh học tế bào đã được thí nghiệm và nghiên cứu, được bảo vệ, chứng minh, ghi chép và được biến đến rộng rãi. Ngày hôm nay hầu hết mọi người (ít nhất là các thế hệ đi trước) đều thừa nhận nó, rồi đột nhiên vào ngày hôm sau rất nhiều người dường như đã quên hoặc không hề biết gì cả. Nếu không thì làm thế nào WHO/CDC/NIH (Viện Y tế Quốc gia Hoa Kỳ) có thể phủ nhận chủ đề này một cách “êm đẹp” và kỳ lạ đến vậy?

Tôi đã tự hỏi chính mình, có lẽ khả năng miễn dịch tự nhiên kháng lại COVID-19 là một ví dụ về cái mà nhà kinh tế học Murray Rothbard gọi là “kiến thức bị quên lãng”. Cụm từ này chỉ về một sự thật đã được tìm tòi và công nhận đột nhiên lại biến mất không rõ lý do, và người ta phải đi khám phá lại vào một thời điểm sau đó và thậm chí là vào một thế hệ khác. Đó là hiện tượng khiến ông Rothbard vô cùng tò mò bởi nó làm dấy lên nghi ngờ về cái mà ông gọi là Lý thuyết Lịch sử Whig.

Cuốn “History of Economic Thought (Tạm dịch: Lịch sử tư tưởng kinh tế)” tuyệt vời của ông đã mở ra một luồng gió chống lại quan điểm thời Victoria rằng bất kể như thế nào, cuộc sống vẫn ngày càng tốt hơn. Thử áp dụng quan điểm này (quan điểm thời Victoria) vào thế giới của những lý tưởng, phải chăng những lý tưởng hiện tại của chúng ta luôn tốt đẹp hơn những lý tưởng trong quá khứ? Phải chăng quỹ đạo của khoa học không bao giờ có chuyện bỏ sót và nó chỉ có thể tích lũy? Quan điểm này loại trừ khả năng tri thức có thể bị “quên lãng” trong quá trình phát triển của lịch sử, loại trừ khả năng có những điều gì đó mà nhân loại đã biết chắc chắn, sau đó biến mất một cách bí ẩn và chúng ta phải đi khám phá lại.

Khái niệm về miễn dịch tự đạt được phù hợp với cách mà tất cả các xã hội xưa nay từng áp dụng để đối phó với bệnh tật: Hãy bảo vệ những người dễ bị nhiễm bệnh trước, còn để những nhóm người có nguy cơ nhiễm bệnh thấp đạt được miễn dịch tự nhiên. Điều quan trọng là phải nắm được kiến thức này nếu bạn muốn bảo vệ quyền tự do của mình, không để bị kiểm soát một cách vô nghĩa trong sự sợ hãi và thiếu hiểu biết.

Thật kỳ lạ là ngay giữa thế kỷ 21, khi chúng ta thức dậy vào một ngày đẹp trời và những kiến thức này dường như đều “bốc hơi”. Nhà thống kê và miễn dịch học

Knut Wittkowski đã công bố những kiến thức cơ bản về virus vào mùa xuân năm 2020, sau đó ông được cho là đã tạo ra một cú sốc và bị vướng phải tai tiếng. YouTube thậm chí đã xóa video của ông ấy! Và 7 tháng sau, các giáo sư hàng đầu thế giới phải lập ra Bản tuyên bố Great Barrington, trong đó nêu rõ về khả năng miễn dịch cộng đồng thông qua tiếp xúc; họ còn phải thề rằng nhân loại vào thế kỷ 11 đã khám phá ra một điều “khác biệt”.

Tất cả những chuyện này thật lạ lẫm đối với tôi và cả với mẹ tôi. Tôi đã đến thăm bà ấy và hỏi làm thế nào bà ấy biết về việc hệ thống miễn dịch có thể tự đạt được. Bà ấy nói với tôi rằng đó là bởi vì mẹ của bà đã dạy cho bà, và điều này được truyền qua các thế hệ. Sau Thế chiến II, tại Hoa Kỳ, kiến thức nghe có vẻ “khác lạ” này (khả năng con người có thể tự đạt được miễn dịch) đã trở thành ưu tiên hàng đầu về chủ đề sức khỏe cộng đồng trong các trường học qua từng thế hệ. Người ta đã dạy trong trường rằng: Đừng sợ hãi về quá trình mà chúng ta phải chiến đấu để tồn tại, thay vào đó hãy tin tưởng vào những gì mà tự nhiên đã ban tặng để chúng ta đối phó với bệnh tật.

Tại sao khả năng đạt được miễn dịch một cách tự nhiên lại trở thành chủ đề cấm kỵ trong thế kỷ 21? Có lẽ đây là một trường hợp về việc kiến thức bị “quên lãng” như những gì nhà kinh tế học Rothbardian nhắc đến. Tương tự như bệnh Scorbut, nhân loại trước đây đã từng có kiến thức về nó nhưng sau này lại không biết gì nữa và phải đi khám phá từ đầu. Bằng cách nào đó trong thế kỷ 21, bản thân chúng ta cũng rơi vào tình huống kỳ quái khi phải đi tìm hiểu lại những kiến thức cơ bản về miễn dịch học mà mọi người đều biết đến rộng rãi từ những năm 1920 đến năm 2000; kiến thức này bằng cách nào đó đã bị gạt ra ngoài lề và bị chôn vùi.

Vâng, điều này thật vô cùng đáng xấu hổ. Khoa học vẫn luôn được lưu giữ trong những cuốn sách giáo khoa. Và chúng vẫn luôn còn đó để bất cứ ai cũng có thể tìm hiểu. Thứ

dường như bị “mất tích” này là một kiến thức phổ thông, đã bị thay thế bởi một lý thuyết chống dịch thời cận đại, rằng phải nhốt bỏ người ta. Tệ đến nỗi ngay cả việc cảnh sát được bố trí trên khắp cả nước, cùng những đợt phong tỏa và quản thúc tại gia tàn bạo cũng không khởi lên được một sự phản kháng nào từ công chúng ở mức độ mà tôi dự đoán. Cho đến tận bây giờ, chúng ta vẫn “miệt mài” đeo khẩu trang, kỳ thị những người có triệu chứng đau ốm, áp dụng những chiến thuật phi lý và kém hiệu quả, tỏ ra là mình đang theo dõi, truy vết và cô lập tất cả mọi người với tham vọng tiêu diệt loài bọ này (virus corona) vĩnh viễn.

Có vẻ như mọi người dần dần trở nên thiếu hiểu biết về toàn bộ chủ đề này và do đó họ bị mất cảnh giác khi các chính trị gia tuyên bố chúng ta phải gạt bỏ nhân quyền để chống lại một loại virus mới.

Có một đặc điểm lạ lẫm khác: người ta có thể cho rằng kiến thức sẽ ít bị “quên lãng” hơn trong thời đại công nghệ thông tin này, nơi mà chúng ta có thể mang theo bên mình khả năng truy cập tất cả các loại thông tin trên thế giới. Chúng ta có thể tiếp cận chúng chỉ bằng vài cú nhấp chuột. Làm thế nào mà điều này lại không bảo vệ chúng ta khỏi việc trở thành “con mồi” của một lý thuyết quản lý bệnh tật kiểu thời trung cổ? Làm thế nào mà những nỗi sợ hãi và sự phụ thuộc vào công nghệ máy tính lại dễ dàng thay thế trí tuệ được kế thừa từ quá khứ của chúng ta? Tại sao loại virus này lại kích hoạt được các cuộc tấn công tàn bạo vào quyền con người dù chưa từng có điều nào như vậy xảy ra khi các loại virus mới xuất hiện trong thế kỷ trước?

Quân đội của George Washington đã cạo lấy vảy của những người chết vì bệnh đậu mùa để tự cấy cho họ vì ông ấy đã phát hiện ra khả năng tự miễn dịch của chính mình thông qua tiếp xúc vào thời thơ ấu. Còn chúng ta thì thu mình trong nhà vì những nỗi sợ hãi và sẵn sàng tuân thủ các quy định khi loại virus mới này xuất

hiện. Ngay cả những người bạn của tôi, những người bị nhiễm virus từ sớm và đã phát triển khả năng tự miễn dịch cũng bị đối xử như thể bị mắc bệnh hủi trong nhiều tháng sau đó. Chỉ khi tỷ lệ các ca tử vong đã ổn định trong suốt thời gian qua thì giới truyền thông mới bắt đầu tò mò về khả năng và mức độ nghiêm trọng của việc tái nhiễm. Bây giờ cuối cùng chúng ta cũng bắt đầu nói về chủ đề này – sau 2 năm!

Tôi chỉ có thể nói thế này. Ngay bây giờ, nhà kinh tế Murray Rothbard, người đã dành cả đời để cống hiến cho tự do, chắc hẳn sẽ rất kinh ngạc về cách mà sự thiếu hiểu biết về y học, các loại khoa học giả mạo và ham muốn quyền lực, tất cả đã kết hợp lại một cách đột ngột để tạo ra cuộc khủng hoảng toàn cầu lớn nhất trong lịch sử hiện đại.

Tác giả bài viết trên là ông Jeffrey A. Tucker, người sáng lập và hiệu trưởng học viện Brownstone, Mỹ.

<https://brownstone.org/articles/is-natural-immunity-a-case-of-lost-knowledge/>

Nguồn : [Huunguyenddk.blogspot](https://huunguyenddk.blogspot)

Is Natural Immunity a Case of Lost Knowledge?

By [Jeffrey A. Tucker](#) January 21, 2022

Another day in our strange times: the CDC has finally found a kind word to say about natural immunity. You [have to dig for it](#) but it is there: “By early October, persons who survived a previous infection had lower case rates than persons who were vaccinated alone.”

It’s not even slightly surprising or should not be, since the effectiveness of natural immunity has been documented since the Peloponnesian War. On Covid alone, [there are nearly 150 studies](#) documenting the power of natural immunity, most of which came before the interview with Anthony Fauci on Sept 13, 2021. At that interview he was asked about natural immunity. He said this: “I don’t have a really firm answer for you on that. That’s something that we’re going to have to discuss regarding the durability of the response.”

Classic Fauci: what he meant to convey is that The Science doesn’t know enough to say. And most people for two years would seem to agree, either because they didn’t pay attention in 9th-grade biology class, or because our adoration of shots has swamped our common sense, or because there’s no profit in it, or because of some other reason that is not yet explained,

Regardless, it does seem as if something went wrong in 2020 as lockdowns began. Suddenly most public health agencies in the world stopped speaking of the subject of natural immunity. Vaccine passports have typically ruled out natural immunity or severely deprecated it. The WHO [changed its definition](#) of herd immunity to exclude natural exposure. Millions have lost their jobs for not getting vaccinated but have strong natural immunity.

How strange it all is! Here you have one of the most established, proven, documented, experienced, studied, known, and defended scientific truths about cell biology. One day (was it generations ago?) most people understood it. Then another day, it seemed almost as if vast numbers of people forgot or never knew at all. Otherwise, how could the WHO/CDC/NIH been able to get away with its strange denialism on this topic?

Perhaps, I've wondered, the case of natural immunity against Covid is an example of what Murray Rothbard called "lost knowledge." He meant by that phrase a discovered and known truth that suddenly goes missing for no apparent reason and then has to be rediscovered at a later time and even in a different generation. It's a phenomenon that made him enormously curious because it raises doubts about what he called the Whig Theory of History.

His wonderful [History of Economic Thought](#) opens with a blast against this Victorian-era idea that life is always getting better and better, no matter what. Apply it to the world of ideas, and the impression is that our current ideas are always better than ideas of the past. The trajectory of science is never forgetful; it's only cumulative. It rules out the possibility that there is lost knowledge in history, peculiar incidences

when humanity knew something for sure and then that knowledge mysteriously went away and we had to discover it again.

The idea of acquired immunity is consistent with how all societies have come to manage diseases. Protect the vulnerable while groups at no or low risk acquire the immunities. It is especially important to understand this if you want to preserve freedom rather than pointlessly impose a police state out of fear and ignorance.

It's extremely odd that we woke up one day in the 21st century when such knowledge seemed almost to evaporate. When statistician and immunologist Knut Wittkowski went public with the basics of viruses in the Spring of 2020, he created shock and scandal. YouTube even deleted his videos! Seven months later, the Great Barrington Declaration made plain and once-obvious points about herd immunity via exposure and you would swear the world of the 11th century had discovered heretics.

All of this was strange to me and also to my mother. I visited with her and asked her how she came to know about the immune system is trained. She told me it's because her mother taught this to her, and hers before her. It was a major public-health priority after World War II in the United States to school each generation in this counterintuitive truth. It was taught in the schools: do not fear what we have evolved to fight but rather strengthen what nature has given you to deal with disease..

Why was naturally acquired immunity a taboo topic in the 21st century? Perhaps this is a case of Rothbardian-style lost knowledge, similar to how humanity [once understood scurvy](#) and then didn't and then had to come to understand it again. Somehow in the 21st century, we find ourselves in the awkward position of having to relearn the basics

of immunology that everyone from 1920 to 2000 or so seemed to understand before that knowledge somehow came to be marginalized and buried.

Yes, this is hugely embarrassing. The science never left the textbooks. It's right there for anyone to discover. What seems to have gone missing is popular understanding, replaced with a premodern run-and-hide theory of disease avoidance. It's so bad that even the imposition of police states around the country, including brutal shutdowns and house arrest, did not inspire anywhere near the level of public resistance that I would have expected. To this day, we are still masking, stigmatizing the sick, and using unworkable and preposterous tactics to pretend to track, trace, and isolate all with the wild ambition permanently to stamp out the damn bug.

It's like everyone gradually became ignorant on the whole topic and so they were caught off guard when politicians announced we had to get rid of human rights to fight a novel virus.

Here is Rothbard on this problem of lost knowledge and the Whig theory that such things do not happen:

The Whig theory, subscribed to by almost all historians of science, including economics, is that scientific thought progresses patiently, one year after another developing, sifting, and testing theories, so that science marches onward and upward, each year, decade or generation learning more and possessing ever more correct scientific theories.

On analogy with the Whig theory of history, coined in mid-nineteenth century England, which maintained that things are always getting (and therefore must get) better and better, the Whig historian of science, seemingly on firmer grounds than the regular

Whig historian, implicitly or explicitly asserts that 'later is always better' in any particular scientific discipline.

The Whig historian (whether of science or of history proper) really maintains that, for any point of historical time, 'whatever was, was right', or at least better than 'whatever was earlier'. The inevitable result is a complacent and infuriating Panglossian optimism. In the historiography of economic thought, the consequence is the firm if implicit position that every individual economist, or at least every school of economists, contributed their important mite to the inexorable upward march. There can, then, be no such thing as gross systemic error that deeply flawed, or even invalidated, an entire school of economic thought, much less sent the world of economics permanently astray."

Rothbard's entire book is an exercise in discovering lost knowledge. He was fascinated with how A.R.J. Turgot could have written with such clarity about value theory but the later writings of Adam Smith were murky on the topic. He was intrigued that the classical economists were lucid on the status of economic theory but later economists in the 20th century became so confused about it. You could observe the same about free trade: once it was understood almost universally such that everyone seemed to agree it had to be a priority to build peace and prosperity, and then, poof, that knowledge seems to have vanished in recent years.

On a personal note, I recall how passionate Murray felt about the issue of lost knowledge. He was also urging his students to find cases, document them, and explain how it happens. He always suspected that there were more cases that needed to be discovered and investigated. His writings on the history of ideas are a major effort to document as many cases as he could find.

Another intriguing feature: one might suppose that knowledge would be less likely to be lost in the information age in which we all carry in our pockets access to nearly all the world's information. We can access it with just a few clicks. How did this not protect us against falling prey to a medieval-style theory of disease management? How did our fears and reliance of computer modeling so easily displace inherited wisdom of the past? Why did this new virus trigger brutal attacks on rights whereas nothing like this has happened in the previous century of new viruses?

George Washington's troops scrapped off the scabs of the smallpox dead to inoculate themselves, while he personally recognized his own immunity via childhood exposure, but we cowered in our homes in fear and obedience for this virus. Even friends of mine who caught the virus early and developed immunities were treated like lepers for months later. Only once the Zoom class came to be entirely swamped with infection (the case fatality rate has been stable this entire time) did the media start to get curious about the likelihood and severity of reinfection. Now we are finally starting to talk about the subject – two years later!

I can only say this. Murray Rothbard right now would be astonished at how medical ignorance, fake science, and the lust for power all combined so suddenly to create the greatest global crisis in modern history for the cause of liberty to which he devoted his life. If anything has demonstrated that Rothbard was correct about the fallacy of the Whig theory, and the capacity of humanity suddenly to act and total ignorance of what was once widely known, it is these last two years of folly.

Author

[Jeffrey A. Tucker](#)

Jeffrey A. Tucker is Founder and President of the Brownstone Institute and the author of many thousands of articles in the scholarly and popular press and ten books in 5 languages, most recently [Liberty or Lockdown](#). He is also the editor of The Best of Mises. He speaks widely on topics of economics, technology, social philosophy, and culture.

tucker@brownstone.org